

SILAY FERENC

Apám utolsó leveléből

*...ujjaim görbék, egész életemben
e földet markolták: gyökerekké váltak
a Fénybe és a Sötétbe,
akár a Székely kapuk szív fölötti íve,
mely néha az öntelt mennyet is kifordítja,
hogy láttassuk föltámadásunk kegyes oltalmazóját
vigyáz-e ránk a fenséges ég
vagy netán hazug a lakója?!*

*Vagy fölszívna minket, ahogy velünk fölítatva
üledik a trianoni seance: megalázó salak,
cianos vízben Remény úszóikkal fuldokló halak.
Fölszívna minket, föl, fölszívják hajunk
ezt az európai gyászlobogót,
csontjaink külön-külön összetöretve
só-tükör levelekkel fényezve koponyánkat,
belénk ereszelve féltett gyökereink kirekesztettségét
minek ez a nagy kapaszkodás
ahogyan mi kapaszkodunk.*

*Mások körme alá véste be a Megmaradás magát,
másoknak termett gazdagságot a világosi gyász,
s míg fölsántikál a huszonegyedik század,
üszkös mezőkön hajtanak a csorda után,
és mi fújtató orrlíkakkal követjük
az egyetlen pislantó csillag nyomot
karmolva a túlvilágon rokoni bölcsőt, vértanú fát,
minek ez a nagy kapaszkodás
ahogyan mi kapaszkodunk, Fiam...*